

[Formanden.]

„Kan ministeren oplyse, hvor store beløb nationalbanken og staten, herunder postgirokontoret, statsanstalten for livsforsikring og andre statslige og statskontrollerede institutioner, indtil 31. december 1962 har anvendt til opkøb af obligationer i Byggeriets tredjeprioritets Realkreditfond?

Hvor stor en del udgør disse indkøb af det samlede udbud af obligationer af denne kategori?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommende spørgetid efter spørgetiden i morgen.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Her ved har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændringer i lov om handel med samt tilvirkning og besiddelse af våben m. v.

Forslaget går ud på, at de ikke-automatiske salongeværer af kaliber ikke under .22 og ammunition hertil inddrages under lovens almindelige kontrolordning, at der fastsættes visse særlige regler vedrørende børns og unges adgang til at erhverve, besidde og bære våben, og at justitsministeren bemyndiges til at fastsætte forbudsbestemmelser vedrørende springknive og springstiletter. Der foreslås enkelte andre ændringer, men disse er alene af redaktionel karakter eller ajourføringer af lovtæksten, og jeg skal derfor ikke omtale dem nærmere her.

Baggrunden for lovforslaget er, at der i de senere år er sket en del alvorlige ulykker ved misbrug af våben, som efter den gældende ordning ikke er omfattet af våbenlovens kontrolregler, navnlig salongeværer og luftbøsser. Gennem Foreningen af Politimestre i Danmark er der indsamlet et materiale, der for de sidste 2-3 år belyser, i hvilket omfang brug af salongeværer og luftbøsser har ført til ulykker. Materialet, der omfatter samtlige politikredse uden for København, viser 110 tilfælde af personskade, herunder 2 ulykker med dødelig udgang, 6 øjenbeskadigelser og i alt 15 tilfælde af betydelig personskade. Endvidere fremgår det af materialet, at der har været ca. 500 sager, herunder hærværkssager, vedrørende misbrug af de nævnte våben. Disse

tal må naturligvis tages med forbehold. De kan jo kun være minimumstal — og det er vanskeligt at skønne over, hvor stor en del af det samlede antal ulykker og misbrug der er med i politiets materiale. Men materialet er dog af værdi. Det er efter min mening stort nok til at vise, at de pågældende våben frembyder en sådan fare, at det er overvejende betænkeligt fortsat fuldt ud at holde dem uden for lovens kontrolordning. Samtidig viser materialet, at det er salongevæerne, der frembyder fare for de alvorligste ulykker, samt at faren i særlig grad er knyttet til unge menneskers brug af våbnene; dette sidste gælder navnlig med hensyn til luftbøsserne.

For så vidt angår springknive og springstiletter, er der inden for de sidste 2-3 år begået 3 drab med disse våben. Dette er vel baggrunden for den offentlige debat om forbud mod våbnene. Det kan diskuteres, hvor megen vægt der bør lægges på disse drabssager under overvejelser vedrørende forbudsbestemmelser. Selv lægger jeg mere vægt på, at springknivene og springstiletterne — der ikke tjener noget nyttigt formål — ligesom andre af de våben, der er omfattet af forbudsreglen i våbenlovens § 4, efter deres konstruktion meget let giver anledning til misbrug.

Efter forslaget kræves der fremtidig tilladelse til at indføre, tilvirke, erhverve, besidde eller bære salongeværer. Disse våben vil således i det hele blive inddraget under lovens kontrolregler.

Med hensyn til glatløbede haglgeværer, altså de sædvanlige jagtgeværer, og luft- og fjederbøsser må jeg anse det for forsvarligt, at der alene indføres regler om, at personer under 18 år skal have tilladelse til at erhverve, besidde og bære de pågældende våben, og at disse ikke må overdrages eller overlades til unge under 18 år, der ikke foreviser den nødvendige tilladelse.

I denne forbindelse henleder jeg opmærksomheden på lovforslagets § 2, hvorefter det foreslåede forbud mod at besidde salongeværer og — for så vidt angår unge under 18 år — mod at besidde glatløbede haglgeværer og luft- og fjederbøsser ikke skal finde anvendelse med hensyn til personer, der ved lovens ikrafttræden er i besiddelse af de pågældende våben. Jeg tror, at mange vil finde denne begrænsning i de

[Justitsministeren.]

nye forbudsregler rimelig, og i hvert fald må jeg finde den påkrævet af rent praktisk-administrative grunde; og den kan næppe give anledning til nævneværdige betænkeligheder, når de pågældende ikke må bære våbnene og ikke kan købe ammunition uden tilladelse.

For så vidt angår springknive og springstiletter, går forslaget ud på, at den bemyndigelse, justitsministeren allerede har i våbenlovens § 4 til at udstede forbud imod at indføre, erhverve, overdrage, besidde eller bære bl. a. skarpe våben, hvis klinge overstiger 12 cm, udvides til at omfatte springknive og springstiletter uanset længden af klingen.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvilige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål om meddelelse af orlov til folketingsmand Dose.

Formanden: Dersom ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at den ønskede orlov meddeles. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik derefter til:

Spørgsmål om indkaldelse af stedfortræderen for folketingsmand Dose.

Formanden: Dersom ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at stedfortræderen indkaldes. (Ophold). Det er vedtaget. Advokat Niels Arup vil herefter blive indkaldt som midlertidigt medlem af folketinget.

Jeg skal foreløbig forbigå de to følgende sager på dagsordenen.

Man gik da til:

Anden behandling af forslag til lov om oprettelse af en stilling som vicebiskop for Færøerne.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 90) findes i tidenden sp. 2604).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Johan Poulsen: Da det foreliggende lovforslag om oprettelse af en stilling som vicebiskop på Færøerne var til første behandling, tillod jeg mig at fremkomme med følgende bemærkninger, samtidig med at jeg udbad mig den højtærede kirkeministers udtalelse om, hvorvidt den højtærede minister deler min forståelse af loven med hensyn til det anførte. Udtalelsen, der står i Folketings-tidende sp. 2614 var sålydende:

„Jeg forstår lovforslaget således, at vicebiskoppen — og med ham den færøske kirke — fortsat henhører under biskoppen i Københavns stift. Jeg og mange med mig vil lægge megen vægt på, at den tilsynspligt, biskoppen har over for den færøske kirke, fortsat må blive udøvet. Det vil med andre ord sige, at biskoppen over Københavns stift også i fremtiden som hidtil er forpligtet til at foretage visitatsrejser til Færøerne. Jeg vil oven i købet udtale håbet om, at disse rejser i fremtiden vil blive hyppigere end hidtil. Jeg vil sætte pris på at få en udtalelse fra den højtærede kirkeminister, om den højtærede minister er enig med mig heri.“

Da den højtærede ministers udtalelse ved den pågældende lejlighed efter min mening ikke var noget direkte svar på mit spørgsmål, men mere end sympatitilkendegivelse af samhørigheden mellem den færøske og den danske kirke i al almindelighed, tillader jeg mig her ved anden behandling af lovforslaget kort at gentage, hvad jeg udtalte ved første behandling, idet jeg håber, at den højtærede kirkeministers svar i dag ikke vil mangle noget med hensyn til klarhed og derfor vil være egnet til at udelukke mulige misforståelser i fremtiden.

Jeg gentager: deler den højtærede minister min opfattelse med hensyn til følgende 3 punkter:

1) Jeg forstår lovforslaget således, at vicebiskoppen og med ham den færøske kirke fortsat henhører under biskoppen i Københavns stift.

2) At biskoppen over Københavns stift